

вленіе не спрувашъ нишо на Священствошо, нишо на народашъ, а ошъ другаша спрана, щошо не чувствующе зарадъ чуждіяшъ народъ (ако имъ е и спадо), ни какова ревность, или поне соспраданіе, со всѣмъ не радѣяшъ зарадъ просвѣщеніешо имъ. И шо все видно е ошъ самага дѣла, зашто при рукоположеніи Священника, никогда не испишувашъ ако е шаковый доволенъ да пасе Хріспово спадо или не, ако знае да чите или не, и ще ли може да исполнява паспырскише свои должноти или не, но предавашъ му попеченіешо на душише хрістіански, коихъ шо шой невѣжа сый, загубва наедно сосъ свояша, споредъ Пословицаша: « Слѣпъ слѣпаго водѣй, оба впадушъ въ яму.

Но ако се рече нѣкогда на шаковаго Архіереа, защо е запопиль шаковаго Невѣжу, опивѣщава: Е, негли ще шой да служи літургіа, азъ го запопихъ да реже колацыше. На, ревность паспырская! или паче да речемъ присмѣяніе! коешо приводи всяка чувствителна душа до прольшїя горчихъ слезъ, а всякаго несперпѣливаго, но ревностнаго человекъ до самага негодованія. Защо еда зарадъ колацыше рукополагашъ се Священницы, безъ да имашъ попеченіе за да крещавашъ, да вѣнчавашъ, и да исполнявашъ